

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSR Alina Gałęzowska

Protokolant Aniela Kowalik

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2016 r. w Środzie Śląskiej

sprawy z powództwa U. S.

p/ko Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki U. S. kwotę 15.572,00 zł (piętnaście tysięcy pięćset siedemdziesiąt dwa złote) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty:

-15.000 zł od dnia 01 października 2012r. do dnia 31 grudnia 2015r.

-572,00 zł od dnia 27 kwietnia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r.

a także wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 15.572,00 zł (piętnaście tysięcy pięćset siedemdziesiąt dwa złote) od dnia 01 stycznia 2016r do dnia zapłaty;

II. powództwo w pozostałym zakresie oddala;

III. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki U. S. kwotę 3.767,00 zł (trzy tysiące siedemset sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Środzie Śląskiej stronie pozwanej Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 3.153,72 zł (trzy tysiące sto pięćdziesiąt trzy złote siedemdziesiąt dwa grosze) tytułem nieopłaconych wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Powódka U. S. wniosła o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) SA z siedzibą w W. kwoty 15.000,00 zł tytułem należnego zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 października 2012 r. do dnia zapłaty oraz ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku z dnia 12 czerwca 2012 r., a także zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu powódka wskazała, że dnia 12 czerwca 2012 r. w P. miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego poszkodowaną zolała powódka. Kierujący pojazdem marki P. (...) o nr rej. (...) na łuku drogi nie zapanował nad samochodem i uderzył bokiem pojazdu w drzewo. W dniu zdarzenia pojazd, który prowadził sprawca był ubezpieczony w pozwanym Towarzystwie (...), nr polisy: 103- (...). Powódka trafiła do Wojewódzkiego Szpitala (...) we W., gdzie przebywała na leczeniu w Oddziale (...) Ogólnej od dnia 12 do 14 czerwca 2012 r. z rozpoznaniem: stłuczenie głowy, wstrząśnienie mózgu, stłuczenie barku lewego, stłuczenie nadgarstka lewego. Ponadto, od dnia 24

do 28 czerwca 2012 r. poszkodowana przebywała na Oddziale (...) Ogólnej Wojewódzkiego Szpitala (...) we W. z rozpoznaniem: złamanie żeber (II-IV strony lewej w tylnych odcinkach), krwiak mięśni grzbietu po stronie lewej, stan po urazie głowy oraz barku lewego. W dalszych badaniach pojawiło się podejrzenie uszkodzenia nerwu splotu barkowego przy urazie barku. Doznane urazy nadszarpnęły fizyczne i psychiczne samopoczucie powódki. Powódka od dnia wypadku wciąż odczuwała ujemne następstwa odniesionych obrażeń przejawiające się przede wszystkim bólem nadgarstka, głowy i klatki piersiowej. Powódka wymagała opieki i pomocy osób trzecich w podstawowych czynnościach. W konsekwencji doznanych obrażeń powódka nie mogła wykonywać normalnych czynności domowych, co dodatkowo nasiliło stres spowodowany wypadkiem. Powódka po wypadku nie mogła pracować łącznie przez kilka tygodni, co uszczupliło jej dochody. W wyniku urazów wywołanych zdarzeniem powódka musiała przejść zabiegi fizjoterapeutyczne oraz musiała zostać objęta konsultacjami w poradni neurologicznej oraz chirurgicznej. Powódka czterokrotnie przebywała na zwolnieniach lekarskich. Przed wypadkiem powódka była osobą aktywną. Powódka wykonuje zawód rolnika indywidualnego, który wymaga dużej sprawności fizycznej, doznane obrażenia znacznie ograniczyły jej możliwości pracy. Po wypadku powódka była zestresowana, apatyczna, odczuwała silny ból. Leczenie powódki okazało się długotrwałe, musiała ona ponieść znaczne koszty dojazdu do lekarzy i rehabilitacji. Powódka wystąpiła do pozwanego z wnioskiem o przyznanie zadośćuczynienia za doznane obrażenia, cierpienie i ich trwałe następstwa, a także o odszkodowanie. Decyzją z dnia 1 października 2012 r. pozwany przyznał powódce kwotę 5.268 zł (w tym 268 zł kosztów opieki nad powódką) tytułem zadośćuczynienia i odszkodowania, co przy przyjętym stopniu uszczerbku na zdrowiu powódki, jest kwotą rażąco niską. Pozwany nie wziął również pod uwagę cierpienia i dolegliwości psychicznych powódki, związanych z wypadkiem. Zdaniem powódki ta kwota nie jest adekwatna do rozmiaru cierpienia psychicznego i fizycznego powódki, ani do realnych, znacznych zmian, jakie zaszły w jej sposobie życia po wypadku. W orzeczeniu o stopniu uszczerbku na zdrowiu z dnia 31 lipca 2012 r. stwierdzono 4% uszczerbku na zdrowiu, który powódka kwestionuje jako zbyt niski. Wypłacając zadośćuczynienie pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady, sporna więc pozostaje wysokość roszczenia. Odnośnie terminu liczenia odsetek powódka podniosła, że zadośćuczynienie przysługuje z odsetkami od dnia opóźnienia czyli wezwania do zapłaty (art. 445 i art. 481 § 1 k.c.) a nie od dnia jego zasądzenia. Odnośnie ustalenia odpowiedzialności pozwanej na przyszłość za skutki wypadku powódka podniosła, że posiada interes prawny w takim ustaleniu.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Pozwana przyznała, że ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą za skutki wypadku z dnia 12 czerwca 2012 r. Odpowiedzialność ta oparta jest o obowiązkową umowę ubezpieczenia oc posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z właścicielem pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...), którym kierował sprawca zdarzenia. Pozwana przyznała również, że przyjęła zgłoszenie szkody i na jego podstawie przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, w wyniku którego, decyzją z dnia 1 października 2012 r., przyznała powódce 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez nią krzywdę, ból i cierpienie oraz kwotę 268 zł tytułem zwrotu poniesionych przez nią kosztów leczenia. Pozwana wskazała, że konsultant medyczny pozwanej ustalił stopień uszczerbku na zdrowiu powódki w wysokości 4%. W ocenie pozwanej jest to uszczerbek adekwatny do poniesionych przez powódkę obrażeń. Wobec powyższego, w ocenie pozwanej, wypełniony został w całości ciężący na niej obowiązek odszkodowawczy wobec powódki. Dalsze roszczenia powódki względem pozwanej są bezpodstawne. W przekonaniu strony pozwanej wypłacona powódce kwota 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia w sposób właściwy spełnia charakter kompensacyjny i jest ekonomicznie dla niej odczuwalna. Pozwana nie uznała również roszczenia powódki o ustalenie odpowiedzialności pozwanej na przyszłość wobec powódki za skutki wypadku z dnia 12 czerwca 2012 r. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu złagodzenie cierpień, obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które mogą wystąpić w przyszłości, ma więc ono charakter całościowy i stanowi rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowaną.

Pismem procesowym z dnia 8 maja 2015 r. powódka rozszerzyła żądanie pozwu w zakresie kosztów opieki przysługujących powódce i w konsekwencji wniosła o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 15.000,00 zł tytułem należnego zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1 października 2012 r. do dnia zapłaty, zasądzenie kwoty 572,00 zł tytułem odszkodowania z tytułu kosztów opieki wraz z ustawowymi odsetkami od

dnia doręczenia opisu pisma stronie pozwanej oraz ustalenie odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za skutki wypadku z dnia 12 czerwca 2012 r., a także zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu powódka wskazała, że od czasu wypadku przez okres sześciu tygodni wymagała opieki osób trzecich w wymiarze 2 h dziennie, czyli 14 h tygodniowo. Przyjmując, że średni koszt opieki pielęgniarzkiej nad osobą wynosi 10 zł/h, to koszty opieki nad powódką przez czas wskazany powyżej wyniosły łącznie 840 zł. Strona pozwana wypłaciła na rzecz powódki kwotę 268 zł a więc do zapłaty pozostała kwota 572 zł.

W odpowiedzi na pismo powódki z dnia 8 maja 2015 r. strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa także w rozszerzonej części i zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Strona pozwana zakwestionowała roszczenie powódki w wysokości 572,00 zł tytułem zwrotu kosztów opieki albowiem w przekonaniu strony pozwanej przedmiotowe roszczenie nie pozostaje w związku z przedmiotowym zdarzeniem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Dnia 12 czerwca 2012 r. w miejscowości P. miało miejsce zdarzenie drogowe, w wyniku którego poszkodowaną została powódka. Kierujący pojazdem marki P. (...) o nr rej. (...) na łuku drogi nie zapanował nad samochodem i uderzył bokiem pojazdu w drzewo. W wyniku powyższego pasażerka samochodu, powódka, doznała obrażeń ciała. W dniu zdarzenia pojazd, który prowadził sprawca był ubezpieczony w pozwanym Towarzystwie (...), nr polisy: 103- (...).

Bezsporne

Powódka trafiła do Wojewódzkiego Szpitala (...) we W. na Oddział (...) Ogólnej, gdzie przebywała na leczeniu od dnia 12 czerwca 2012 r. do 14 czerwca 2012 r. z rozpoznaniem: stłuczenie głowy, wstrząśnienie mózgu, stłuczenie barku lewego, stłuczenie nadgarstka lewego. Po konsultacji zalecono noszenie chusty trójkątnej na lewy staw barkowy. Ponownie poszkodowana przebywała na Oddziale (...) Ogólnej Wojewódzkiego Szpitala (...) we W. od dnia 24 czerwca 2012 r. do 28 czerwca 2012 r. z rozpoznaniem: złamania żeber, krwiaka mięśni grzbietu po stronie lewej, stan po urazie głowy oraz barku lewego. Wykonano badanie arteriografii, nie stwierdzono uszkodzeń tętnicy, zalecono leczenie zachowawcze krwiaka podskórnego. Powódka została skierowana na zabiegi fizjoterapeutyczne oraz skierowana do poradni neurologicznej. Następnie kontynuowała leczenie internistyczne i ortopedyczne w (...) S.A. we W., Polskim Centrum (...) sp. z o.o. we W. do dnia 20 lutego 2014 r.

Dowody: karta informacyjna Wojewódzkiego Szpitala (...) we W. z dnia 14 czerwca 2012 r. k. 13

karta informacyjna Wojewódzkiego Szpitala (...) we W. z dnia 28 czerwca 2012 r. k. 14

zdjęcia k. 15-19

skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne k. 20

skierowanie do poradni specjalistycznej k. 20

dokumentacja medyczna z (...) S.A. we W. k. 62-76

dokumentacja medyczna z Polskiego Centrum (...) sp. z o.o. we W. k. 81-86

dokumentacja medyczna z Wojewódzkiego Szpitala (...) we W. k. 89, 101-124

Powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim od dnia 12 czerwca 2012 r. do dnia 14 czerwca 2012 r., od dnia 15 lipca 2012 r. do 13 sierpnia 2012 r., od dnia 14 sierpnia do 31 sierpnia 2012 r., od dnia 1 września 2012 r. do 9 września 2012 r.

Dowody: zwolnienia lekarskie k. 21-24

Przed wypadkiem powódka była aktywną fizycznie osobą. Prowadziła gospodarstwo rolne, pracowała w szklarni, sadzie i w ogrodzie. Po wypadku powódka wymagała opieki osób trzecich, pomocy w codziennych czynnościach. Nie wykonywała żadnych obowiązków domowych, jak również obowiązków związanych z prowadzeniem gospodarstwa rolnego, pracą w sadzie i w ogrodzie. Nie mogła zrealizować planów związanych z wypoczynkiem. Nie mogła kontynuować spacerów z kijkami. Wyrażała długotrwałe obawy związane z zabiegiem przetaczania krwi, któremu została poddana – obawiała się zakażenia. Stała się nerwowa, nie spała w nocy. Osłabieniu uległy kontakty z mężem, zły stan psychiczny zmusił powódkę do wizyt u psychologa.

Dowody: przesłuchanie F. S. k. 49

przesłuchanie powódki k. 49

Powódka zgłosiła szkodę Towarzystwu (...) SA z siedzibą w W. pismem z dnia 20 lipca 2012 r. domagając się wypłacenia kwoty 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i kwoty 240 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. W dniu 1 października 2012 r. strona pozwana wydała decyzję o przyznaniu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 5.000 zł odpowiadającej 4% uszczerbku na zdrowiu oraz 268 zł tytułem odszkodowania za opiekę osób trzecich przez okres dwóch tygodni w wymiarze 4 godzin dziennie.

Dowody: decyzja strony pozwanej z dnia 1 października 2012 r. k. 25

opinia konsultanta medycznego z dnia 31 lipca 2012 r. k. 26

Biegły z zakresu ortopedii S. G. rozpoznał u powódki stan po wstrząśnieniu mózgu, stan po złamaniu żeber I, II, III, IV i VI po stronie lewej w części tylnej (10 %) , stan po leczeniu krwiaka w okolicy grzbietu po stronie lewej z utrzymującą się niewielką deformacją w tej okolicy (2%), stan po urazie lewego stawu barkowego z utrzymującym się ograniczeniem ruchomości i objawami niestabilności w stawie barkowym, podejrzenie uszkodzenia obrąbka stawu barkowego (6 %) oraz stan po stłuczeniu lewego stawu nadgarstkowego, obecnie bez następstw. Biegły ocenił, iż w wyniku przebytego urazu powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości łącznie 18%. Obecnie w badaniu przedmiotowym stwierdza się deformacje klatki piersiowej po stronie lewej oraz zgrubienie w okolicy lewej karku. Nie stwierdzono u powódki niewydolności oddechowej, a zatem nie ma podstaw do orzekania uszczerbku na zdrowiu z powodu złamania żeber z niewydolnością oddechową. Natomiast w wyniku wypadku doszło do złamania licznych żeber z deformacją klatki piersiowej po stronie lewej zatem jest to podstawa do orzeczenia uszczerbku na zdrowiu zgodnie z pkt. 58 tabeli uszczerbków. Poza tym stwierdza się niewielkie zgrubienie i deformację w okolicy karku po stronie lewej. Jest zmiana bliznowata po krwiaku. W badaniu lewego stawu barkowego stwierdza się ograniczenie ruchomości stawu, objawy niestabilności przedniej stawu oraz wyraźne przeskakiwanie w stawie. Zdaniem biegłego sugeruje to uszkodzenie przedniego obrąbka stawu barkowego. W wyniku urazu bezpośredniego stawu barkowego doszło do uszkodzenia tkanek miękkich w stawie barkowym. Z powodu stwierdzanych zaburzeń funkcji stawu barkowego powódka nie może swobodnie posługiwać się kończyną górną lewą, nie może jej odwozić, sięgać powyżej głowy, dźwigać ciężarów. Wskazana jest dalsza diagnostyka stawu barkowego oraz rozpatrzenie leczenia operacyjnego, wykonanie artroskopii stawu barkowego. W badaniu lewego stawu nadgarstkowego nie stwierdza się żadnych zaburzeń funkcji zatem brak jest podstaw do orzekania uszczerbku na zdrowiu. Po wypadku z powodu przebytego urazu i doznanych uszkodzeń ciała powódka wymagała pomocy osób trzecich przez okres 6 tygodni po dwie godziny dziennie. Biegły wskazała również, iż w przyszłości, z powodu uszkodzenia lewego stawu barkowego, może dojść do nasilenia zmian w tym stawie. W odpowiedzi na zarzuty pozwanej biegły stwierdził, że u powódki w czasie drugiego pobytu w szpitalu stwierdzono mnogie złamania żeber. Do tak licznych złamań dochodzi tylko w przypadku poważnych urazów, takich, jakiego powódka doznała w dniu 12 czerwca 2012 r. Tak liczne złamania, niezależnie od deformacji, powodują dolegliwości bólowe i trudności oddechowe przez okres dłuższy niż okres 6 tygodni.

Dowody: opinia pisemna biegłego z zakresu (...) k.95-98

opinia pisemna uzupełniająca biegłego z zakresu (...) k. 146

Biegła z zakresu psychologii I. K. rozpoznała u powódki po wypadku z dnia 12 czerwca 2012 r. występowanie objawów nastroju depresyjnego, unikanie kontaktów społecznych, wzmożoną męczliwość, trudności z kontrolą własnych reakcji i zachowań, zaburzenia rytmu snu, poczucie krzywdy, osamotnienia i niezrozumienia ze strony osób bliskich, lęki dotyczące konsekwencji zdrowotnych transfuzji krwi, które utrzymywały się przez okres około dwóch/trzech miesięcy i spełniały kryteria Zaburzeń adaptacyjnych F43.2. Ponadto biegła wskazała, iż na dzień badania u powódki nadal utrzymywały się objawy: obniżonego nastroju, wycofywania się z kontaktów społecznych, poczucia krzywdy, obniżonego poziomu energii, co skutkuje wzmożoną męczliwością, a to z kolei wpływa na zmianę funkcjonowania zawodowego, społecznego i aktywność fizyczną. Dodatkowo, u powódki utrzymywał się umiarkowany poziom pobudzenia, unikania i intruzji. Powódka zgłaszała także objawy somatyczne, jak: bóle głowy i ucisk w klatce piersiowej. U powódki biegła stwierdziła także występowanie stałej dyspozycji osobowości do reagowania lękiem w różnych sytuacjach życiowych. Powyższe objawy wg biegłej spełniają kryteria Reakcji mieszanych lękowo-depresyjnych F43.22. Powódka ma wykształcony zróżnicowany wachlarz strategii zaradczych, które stosuje w sytuacjach trudnych/stresowych. W sytuacjach, które osoba badana spostrzega z perspektywy posiadanych zasobów (ocenianych pozytywnie) i własnych celów (możliwych do osiągnięcia), podejmuje konkretne wysiłki służące poradzeniu sobie z problemem. Natomiast w sytuacjach spostrzeganych jako zagrożenie (perspektywa bólu, konfrontacja z własną niedyspozycyjnością/słabością, na które nie ma wewnętrznej zgody) może stosować strategie zmierzające do redukcji efektów działania stresor czyli zachowań unikowych (wycofywanie się z kontaktów społecznych, unikanie wysiłku fizycznego).

Dowód: opinia pisemna biegłej z zakresu psychologii I. K. k.149-154

Biegli z zakresu neurologii oraz ortopedii – lek. med. J. W. oraz S. L. rozpoznali u powódki: uraz głowy ze wstrząśnieniem mózgu, pourazowe bóle i zawroty głowy, stan po urazie kręgosłupa szyjnego, stan po leczeniu krwiaka w okolicy grzbietu po stronie lewej, stan po złamaniu żeber I-VI po stronie lewej, stan po urazie stawu barkowego lewego z niewielkim ograniczeniem jego ruchomości, stan po urazie nadgarstka lewego. Biorąc pod uwagę prezentowane przez biegłych specjalizacje, stan obwodowego i ośrodkowego układu nerwowego oraz narządu ruchu wyniki badań dodatkowych, długotrwały uszczerbek na zdrowiu powódki związany ze zdarzeniem z dnia 12 czerwca 2012 r. wynosi 2% pkt. 10a, 10 % pkt. 58, 6 % pkt. 104. Łącznie uszczerbek na zdrowiu powódki wynosi 18%. Biegli wskazali, iż uraz kręgosłupa szyjnego, jakiego doznała powódka, jest urazem typu przyspieszeniowo – opóźnieniowego. Uraz był urazem bezwładnościowym. Organem, który ucierpiał najbardziej był kręgosłup szyjny. P. – opóźnieniowy uraz kręgosłupa szyjnego jest definiowany jako uszkodzenie kręgosłupa szyjnego spowodowane siłami wywołującymi nagle przyspieszenie lub opóźnienie ruchu szyi i głowy w stosunku do klatki piersiowej, powstający zwykle w wyniku urazu komunikacyjnego. Uraz ten może wywoływać zarówno uszkodzenie struktur kręgosłupa jak i może zaburzać funkcjonowanie układu nerwowego. Uszkodzenie może dotyczyć układu kostnego jak i tkanek miękkich. Postępowanie w tego typu urazach polega na odciążeniu kręgosłupa szyjnego przy pomocy kołnierza ortopedycznego. Polega też na leczeniu farmakologicznym, rehabilitacyjnym, unikaniu obciążania kręgosłupa. W badaniu biegli nie stwierdzili ani ograniczenia ruchomości kręgosłupa szyjnego ani występowania objawów o typie korzeniowym. Nie stwierdzili zaników mięśniowych ani asymetrii odruchów – pomimo wieloletniego wywiadu. Zdaniem biegłych przebyty uraz kręgosłupa szyjnego nie skutkuje wystąpieniem uszczerbku na zdrowiu. W wyniku wypadku powódka doznała również urazu barku lewego. Do dnia badania występował ból tego barku z ograniczeniem ruchomości. W badaniu biegli stwierdzili niestabilność przednią stawu, przeskakiwanie w stawie oraz ograniczenie ruchomości. Objawy te pomimo braku wykonania badań diagnostycznych od czasu zdarzenia świadczą o uszkodzeniu lewego stawu barkowego. Z tego powodu biegli orzekli 6% uszczerbku na zdrowiu. Powódka w dniu 12 czerwca 2012 r. doznała też mnogiego złamania żeber po stronie lewej. Biegli są zdania, że przebyte mnogie złamania żeber, jako poważny uraz, skutkuje wystąpieniem uszczerbku na zdrowiu w wysokości 10%. Biegli uznali również, iż występujące w wyniku urazu głowy, bóle głowy na jakie skarża się powódka, pomimo nie przeprowadzenia badań diagnostycznych oraz braku zmian w zakresie ośrodkowego układu nerwowego są skutkiem przebytego urazu głowy. Orzekli uszczerbek na zdrowiu w wysokości 2%. Rokowania co do stanu zdrowia powódki w przyszłości są niepewne z powodu

utrzymującego się ograniczenia ruchomości barku lewego oraz stwierdzanych objawów patologicznych w badaniu przedmiotowym. Powódka wymaga przeprowadzeniu badań diagnostycznych barku lewego i zastosowania leczenia w zależności od wyniku tych badań, w tym leczenia rehabilitacyjnego. Przebyty uraz głowy nie powinien w przyszłości poza występowanie bólów i zawrotów głowy spowodować wystąpienia innych powikłań. W bezpośrednim okresie od zaistnienia zdarzenia z powodu nasilonych dolegliwości bólowych oraz unieruchomienia kończyny górnej lewej powódka mogła odczuwać znaczne ograniczenia w wykonywaniu codziennych prac. Nawet wykonywanie czynności związanych z codzienną higieną mogło jej sprawiać trudności. Wymagała pomocy osób trzecich przy wykonywaniu czynności domowych i higienicznych przez okres 5-6 tygodni w wymiarze 3 godzin dziennie. Obecnie podawane dolegliwości wraz ze stwierdzoną patologią w badaniu przedmiotowym mogą powódkę ograniczać w wykonywaniu pracy fizycznej, uprawianiu sportów. Istnieje też możliwość okresowego nasilenia podawanych dolegliwości po przeciążeniu fizycznym organizmu. W wyniku zastrzeżeń zgłoszonych przez stronę pozwaną biegli wskazali, iż w trakcie badań powódka podawała dolegliwości barku lewego, które mogą mieć źródło w przebytych złamaniach. Badaniem fizykalnym biegli nie stwierdzili zniekształceń klatki piersiowej, jest to w badaniu takim możliwe jedynie przy bardzo znacznych zniekształceniach. Jednakże rozległość urazu oraz fakt, że złamaniu uległo sześć żeber istotnych dla ruchomości klatki piersiowej wskazuje, że do zniekształceń musiało dojść. W praktyce orzeczniczej regułą jest uznawanie uszczerbku na zdrowiu przy złamaniu już dwóch żeber, co jest podyktowane podstawami praktyki klinicznej, w której wiadomo o zagrożeniach dla toru oddychania po mnogich złamaniach żeber.

Dowody: opinia pisemna zespołu biegłych sądowych z zakresu neurologii lek. med. J. W. oraz ortopedii S. L. k.171-178

opinia uzupełniająca zespołu biegłych sądowych z zakresu neurologii lek. med. J. W. oraz ortopedii S. L. k.191-192

Gminny Ośrodek Pomocy (...) w Ś. wskazał, iż stawka za jedną godzinę usług opiekuńczych wynosi 20,20 zł.

Dowód: pismo (...) z dnia 6 listopada 2015 r. k. 166

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Podstawę prawną roszczenia z tytułu zadośćuczynienia stanowiły przepisy art. 822 k.c., art. 19 ust. 1 i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (DzU 2003 Nr 124 poz 1152) w zw. z art. 435 k.c. i z art. 436 k.c. i art. 444 § 1 k.c., art. 445 k.c.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia (art. 822 § 2 k.c.). Zgodnie natomiast z art. 822 § 4, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Podobne uregulowanie zawiera art. 19 ust. 1 znajdującej zastosowanie w niniejszej sprawie ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Jak stanowi art. 34 ust. 1 cytowanej ustawy, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Powstanie odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu za szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu innym podmiotom pociąga za sobą również obowiązek wypłaty przez zakład ubezpieczeń świadczeń z tytułu ubezpieczenia OC w granicach odpowiedzialności posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego. Samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch mechanicznego środka

komunikacji, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. (art. 435 § 1 k.c. w zw. z art. 436 k.c.) W razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. (art. 436 § 2 k.c.) Regułą wynikającą z art. 436 § 1 k.c. jest, że obowiązek naprawienia szkody obciąża na zasadzie ryzyka posiadacza pojazdu, który może zwolnić się z odpowiedzialności wyłącznie przez wykazanie okoliczności egzoneracyjnej, spośród określonych w art. 435 k.c. Jednak w częstych przypadkach szkód powstałych wskutek zderzenia się mechanicznych środków komunikacji oraz szkód wyrządzonych osobom przewożonym z grzeczności, przepis art. 436 § 2 k.c. obciąża posiadacza pojazdu odpowiedzialnością na zasadzie winy. Podstawowe znaczenie dla odpowiedzialności na podstawie art. 436 k.c. ma ustalenie, że szkoda pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z ruchem mechanicznego środka komunikacji (por. bliżej A. Rembieliński, Ruch samochodu jako przesłanka odpowiedzialności cywilnej za wypadek, Palestra 1963, z. 9).

Zgodnie z art. 445 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Konstrukcja art. 445 k.c. oparta jest na trzech przesłankach. Po pierwsze zadośćuczynienie pieniężne Sąd może przyznać poszkodowanemu wyłącznie w wypadkach wskazanych w ustawie (art. 444 k.c.). Oznacza to, że przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego możliwe jest wyjątkowo; zasadą jest bowiem, że naprawieniu podlega szkoda majątkowa. Po drugie ograniczenie stosowania zadośćuczynienia pieniężnego, jako formy naprawienia krzywdy, odnosi się do odpowiedzialności deliktowej. Po trzecie zasadą jest fakultatywność zadośćuczynienia pieniężnego, co oznacza, że jego przyznanie nie jest obligatoryjne nawet w razie zaistnienia krzywdy i zależy w konkretnym przypadku od uznania oraz oceny Sądu.

Uszkodzenie ciała w rozumieniu art. 444 k.c. polega na naruszeniu integralności fizycznej człowieka – zarówno jeśli chodzi o powłokę cielesną, jak i tkanki i narządy wewnętrzne (rany, złamania). Rozstrój zdrowia natomiast wyraża się w zakłóceniu funkcjonowania poszczególnych organów bez ich widocznego uszkodzenia (np. nerwice).

Powódka wskutek wypadku z dnia 12 czerwca 2012 r. doznała uszkodzeń ciała w rozumieniu art. 444 k.c. w postaci stłuczenia głowy, wstrząśnienia mózgu, stłuczenia barku lewego, stłuczenia nadgarstka lewego, które to obrażenia rozpoznano u powódki w trakcie hospitalizacji na Oddziale (...) Ogólnej Wojewódzkiego Szpitala (...) we W. na gdzie przebywała na leczeniu od dnia 12 czerwca 2012 r. do 14 czerwca 2012 r. Ponownie powódka przebywała na Oddziale (...) Ogólnej Wojewódzkiego Szpitala (...) we W. od dnia 24 czerwca 2012 r. do 28 czerwca 2012 r. z rozpoznaniem: złamania żeber, krwiaka mięśni grzbietu po stronie lewej, stanu po urazie głowy oraz barku lewego. Wbrew zarzutom stawianym przez stronę pozwaną dokumentacja medyczna zgromadzona w toku postępowania dowodowego nie ujawnia okoliczności świadczących o braku związku przyczynowego ze zdarzeniem z dnia 12 czerwca 2012 r. rozpoznania złamania żeber, krwiaka mięśni grzbietu po stronie lewej, stanu po urazie głowy oraz barku lewego ujawnionych w trakcie hospitalizacji powódki na Oddziale (...) Ogólnej Wojewódzkiego Szpitala (...) we W. w okresie od dnia 24 czerwca 2012 r. do 28 czerwca 2012 r. Skoro strona pozwana twierdzi inaczej powinna zgodnie z art. 6 k.c. okoliczności te w toku postępowania dowodowego wykazać. Ponieważ strona pozwana pozostawał w tym zakresie bierna należało przyjąć, że rozpoznanie obrażeń ciała dokonane w trakcie hospitalizacji powódki na Oddziale (...) Ogólnej Wojewódzkiego Szpitala (...) we W. w okresie od dnia 24 czerwca 2012 r. do 28 czerwca 2012 r. pozostaje w związku przyczynowo skutkowym z wypadkiem, w którym powódka uczestniczyła dnia 12 czerwca 2012 r.

Nadto należało stwierdzić, że powódka w skutek wypadku z dnia 12 czerwca 2012 r. doznała rozstroju zdrowia psychicznego w rozumieniu art. 444 k.c. skutkującego występowaniem objawów nastroju depresyjnego, unikaniem kontaktów społecznych, wzmoczoną męczliwość, trudnościami z kontrolą własnych reakcji i zachowań, zaburzeniami rytmu snu, poczuciem krzywdy, osamotnienia i niezrozumienia ze strony osób bliskich, lękami dotyczącymi konsekwencji zdrowotnych transfuzji krwi, które utrzymywały się przez okres około dwóch/trzech miesięcy i spełniały kryteria zaburzeń adaptacyjnych(F43.2). Ze względu na utrzymujące się objawy: obniżonego nastroju, wycofywania się z kontaktów społecznych, poczucia krzywdy, obniżonego poziomu energii, umiarkowany poziom pobudzenia, unikania i intruzji, objawy somatyczne, jak: bóle głowy i ucisk w klatce piersiowej, występowanie stałej dyspozycji

osobowości do reagowania lękiem w różnych sytuacjach życiowych spełnione zostały także kryteria reakcji mieszanych lękowo-depresyjnych (F43.22).

Rozpoznanie powyższych uszkodzeń ciała oraz rozstroju zdrowia, jak również fakt istnienia związku przyczynowego pomiędzy nimi, a deliktem sprawcy wypadku został potwierdzony przedłożoną przez powódkę dokumentacją medyczną, opiniami biegłych sądowych z zakresu ortopedii S. G., S. L. oraz z zakresu neurologii J. W. i psychologii I. K., a także zeznaniami świadka F. S. oraz dowodem z przesłuchania powódki. Powyższe dowody Sąd uznał za spójne i logiczne, a przez to wiarygodne. Sąd podzielił dowody z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i traumatologii, z zakresu neurologii i psychologii jako fachowe, rzetelne i przekonujące.

Biegły z zakresu ortopedii S. G. rozpoznał u powódki stan po wstrząśnięciu mózgu, stan po złamaniu żeber I, II, III, IV i VI po stronie lewej w części tylnej (10 %), stan po leczeniu krwiaka w okolicy grzbietu po stronie lewej z utrzymującą się niewielką deformacją w tej okolicy (2%), stan po urazie lewego stawu barkowego z utrzymującym się ograniczeniem ruchomości i objawami niestabilności w stawie barkowym, podejrzenie uszkodzenia obrąbka stawu barkowego (6 %) oraz stan po stłuczeniu lewego stawu nadgarstkowego, obecnie bez następstw. Biegły ocenił, iż w wyniku przebytego urazu powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości łącznie 18%. Biegły z zakresu neurologii oraz ortopedii J. W. oraz S. L. po zapoznaniu się z całością dokumentacji medycznej powódki na Oddziale (...) Ogólnej Wojewódzkiego Szpitala (...) we W. rozpoznali u powódki: uraz głowy ze wstrząśnięciem mózgu, pourazowe bóle i zawroty głowy, stan po urazie kręgosłupa szyjnego, stan po leczeniu krwiaka w okolicy grzbietu po stronie lewej, stan po złamaniu żeber I-VI po stronie lewej, stan po urazie stawu barkowego lewego z niewielkim ograniczeniem jego ruchomości, stan po urazie nadgarstka lewego. Biorąc pod uwagę prezentowane przez biegłych specjalizacje, stan obwodowego i ośrodkowego układu nerwowego oraz narządu ruchu wyniki badań dodatkowych, długotrwały uszczerbek na zdrowiu powódki związany ze zdarzeniem z dnia 12 czerwca 2012 r. ustalony został na 18 % (2 % pkt. 10a, 10 % pkt. 58, 6 % pkt. 104).

Dokonując oceny opinii biegłych, Sąd uwzględnił właściwe dla jej oceny kryteria zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków. Opinie biegłych z zakresu ortopedii S. G., S. L. oraz z zakresu neurologii J. W. i psychologii I. K. zawierają uzasadnienie ostatecznych wniosków, sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały dla osób nieposiadających wiadomości specjalnych. Biegły z zakresu ortopedii i traumatologii odniósł się w opinii uzupełniającej do zastrzeżeń podnoszonych przez pełnomocnika strony pozwanej. Zdaniem biegłych rozległość urazu oraz fakt, że złamaniu uległo sześć żeber istotnych dla ruchomości klatki piersiowej wskazuje, że do zniekształceń klatki piersiowej musiało dojść. Ponadto nie może ująć uwadze, że w badaniu przedmiotowym biegły S. G. stwierdził deformacje klatki piersiowej po stronie lewej oraz zgrubienie w okolicy lewej karku, co stanowiło podstawę do orzeczenia uszczerbku na zdrowiu m.in. zgodnie z pkt. 58 tabeli uszczerbków.

Powyższe okoliczności uzasadniały słuszność roszczeń powódki co do zasady. Pozostawało zatem rozważyć wysokość należnego powódce zadośćuczynienia w świetle kryteriów ukształtowanych w orzecznictwie. Na rozmiar krzywdy, a w konsekwencji wysokość zadośćuczynienia, składają się cierpienia fizyczne i psychiczne, których rodzaj, natężenie i czas trwania należy każdorazowo określić w okolicznościach konkretnej sprawy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 21 lutego 2007 r. I A Ca 1146/06 LEX nr 446225). Przy określaniu wysokości zadośćuczynienia należało uwzględnić wszystkie elementy krzywdy łącznie z tymi, które mogą ujawnić się w przyszłości, takie jak: nasilenie cierpienia, długotrwałość choroby, leczenia, rehabilitacji, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu prywatnym i społecznym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r. sygn. akt II UKN 681/98); cierpienia fizyczne i psychiczne, aktualne warunki i przeciętną stopę życiową społeczeństwa, która związana jest z miejscem zamieszkania, zamożnością społeczeństwa, przemiany gospodarcze w danym kraju – standard życia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 1984 r., sygn. akt I CR 407/83, z dnia 22 kwietnia 1985 r., sygn. akt II CR 94/95), poczucie bezradności życiowej, jego widoki i możliwości w przyszłości, niemożność wykonywania pracy, korzystania z rozrywek (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1975 r., sygn. akt I CR 862/75), sytuację życiową ofiary wypadku przed jego zaistnieniem i po jego zaistnieniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 września 1977 r., sygn. akt II PR 257/70), wiek i płeć poszkodowanego, wyłączenie poszkodowanego z

normalnego życia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 sierpnia 1977 r., sygn. akt II CR 266/77, z dnia 9 marca 1973 r., sygn. akt I CR 55/73).

Przed wypadkiem powódka była aktywną fizycznie osobą. Prowadziła gospodarstwo rolne, pracowała w szklarni, sadzie i w ogrodzie. Spowodowane urazy skutkowały koniecznością dwóch hospitalizacji, leczenia ortopedycznego, neurologicznego i internistycznego. W bezpośrednim okresie od zaistnienia zdarzenia z powodu nasilonych dolegliwości bólowych oraz unieruchomienia kończyny górnej lewej powódka mogła odczuwać znaczne ograniczenia w wykonywaniu codziennych prac. Nawet wykonywanie czynności związanych z codzienną higieną mogło jej sprawiać trudności. Obecnie podawane dolegliwości wraz ze stwierdzoną patologią w badaniu przedmiotowym mogą powódkę ograniczać w wykonywaniu pracy fizycznej, uprawianiu sportów. Istnieje też możliwość okresowego nasilenia podawanych dolegliwości po przeciążeniu fizycznym organizmu. Dodatkowo u powódki wystąpiły objawy nastroju depresyjnego, unikanie kontaktów społecznych, wzmożona męczliwość, trudności z kontrolą własnych reakcji i zachowań, zaburzenia rytmu snu, poczucie krzywdy, osamotnienia i niezrozumienia ze strony osób bliskich, lęki dotyczące konsekwencji zdrowotnych transfuzji krwi, które utrzymywały się przez okres około dwóch/trzech miesięcy. Rokowania co do stanu zdrowia powódki w przyszłości są niepewne z powodu utrzymującego się ograniczenia ruchomości barku lewego oraz stwierdzanych objawów patologicznych w badaniu przedmiotowym. Powódka wymaga przeprowadzeniu badań diagnostycznych barku lewego i zastosowania leczenia w zależności od wyniku tych badań, w tym leczenia rehabilitacyjnego. Przebyty uraz głowy nie powinien w przyszłości poza występowanie bólów i zawrotów głowy spowodować wystąpienia innych powikłań.

Zdaniem Sądu kierując się powyższymi kryteriami należało przyznać powódcie zadośćuczynienie w dochodzonej wysokości 15.000,00 zł. Wysokość ustalonego zadośćuczynienia nie jest nadmierna nawet przy uwzględnieniu, że powódka otrzymała już w toku postępowania w przedmiocie likwidacji szkody od Towarzystwa (...) SA z siedzibą w W. kwotę 5.000 zł. Rolą zadośćuczynienia jest złagodzenie doznanej niewymiernej krzywdy poprzez wypłacenie nie nadmiernej, lecz odpowiedniej sumy, w stosunku do doznanej krzywdy. Ustalenie jej wysokości powinno być, jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, dokonane w ramach rozsądnych granic, odpowiadających aktualnym warunkom i sytuacji majątkowej społeczeństwa przy uwzględnieniu, iż wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość.

Podstawę prawną roszczenia z tytułu odszkodowania za poniesione koszty opieki nad powódką stanowił przepis art. 822 k.c., art. 19 ust. 1 i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 444 k.c. Zgodnie z art. 444§1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 k.c. obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne i celowe. Należą do nich koszty leczenia (pobytu w szpitalu, konsultacji lekarskich, pomocy pielęgniarskiej, koszty lekarstw), koszty specjalnego odżywiania, nabycia protez, wydatki związane z przewozem chorego do specjalistów i na zabiegi, koszty zabiegów rehabilitacyjnych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 1981 r. I CR 455/80 OSPiKA 1981 poz 223, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 1973 r. II CR 365/73 OSNCP 1974 nr 9 poz 147). Odnosząc się do dochodzonego przez powódkę odszkodowania za poniesione koszty leczenia w kwocie 572,00 zł, należało koszty te uznać za konieczne i celowe. Po wypadku z powodu przebytego urazu i doznanych uszkodzeń ciała powódka wymagała pomocy osób trzecich przez okres 6 tygodni po dwie godziny dziennie (opinia biegłego sądowego z zakresu (...)) lub przez okres 5-6 tygodni w wymiarze 3 godzin dziennie (opinia biegłych z zakresu (...) oraz neurologii J. W.). Gminny Ośrodek Pomocy (...) w Ś. wskazał, iż stawka za jedną godzinę usług opiekuńczych wynosi 20,20 zł. Dlatego też roszczenie powódki o zasądzenie kwoty 572,00 zł należało uznać za w pełni uzasadnione.

O odsetkach Sąd orzekł zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych oraz art. 817 k.c. Zgodnie z przywołanym przepisem zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni, licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Powódka domagała się zasądzenia kwoty 15.000,00 zł tytułem należnego zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1

października 2012 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia od strony pozwanej na rzecz powódki kwoty 572,00 zł tytułem zwrotu kosztów opieki wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia rozszerzenia powództwa (odpis pisma doręczono dnia 27 kwietnia 2015 r.) do dnia zapłaty. Powódka zgłosiła pozwanemu szkodę i zażądała wypłaty zadośćuczynienia oraz częściowego odszkodowania za koszty opieki pismem z dnia 20 lipca 2012 r. Mając na uwadze powyższe Sąd zasądził kwotę 15.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2012 r. do dnia zapłaty, a kwotę 572,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 27 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty (data rozszerzenia powództwa) uwzględniając zmianę treści art. 481 k.c, która nastąpiła z dniem 1 stycznia 2016 r.

Pod rządem art. 4421 § 3 k.c. powód dochodzący naprawienia szkody na osobie może mieć interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości. Ocena czy powód ma interes prawny w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości z danego zdarzenia musi być dokonana każdorazowo z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy. W ocenie Sądu powództwo w zakresie żądania ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przeszłość nie zasługiwało na uwzględnienie, co skutkowało jego oddaleniem . Niewątpliwie rokowania co do stanu zdrowia powódki w przyszłości są niepewne z powodu utrzymującego się ograniczenia ruchomości barku lewego oraz stwierdzanych objawów patologicznych w badaniu przedmiotowym. Powódka wymaga przeprowadzeniu badań diagnostycznych barku lewego i zastosowania leczenia w zależności od wyniku tych badań, w tym leczenia rehabilitacyjnego. Z uwagi na młody wiek powódki oraz rodzaj wykonywanej pracy konieczne jest przywrócenie dobrej funkcji stawu barkowego. Biegli nie stwierdzili jednak aby z leczeniem tym wiązało się ryzyko wystąpienia nowych szkód. Natomiast przebyty uraz głowy nie powinien w przyszłości poza występowanie bólów i zawrotów głowy spowodować wystąpienia innych powikłań.

O kosztach procesu, Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu obciążając nimi stronę pozwaną. Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.767 zł (750 zł opłata od pozwu, 2.400 zł koszty zastępstwa procesowego w myśl § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 461 ze zm.) 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa, 600 zł zaliczka na opinie biegłych).

Jednocześnie Sąd nakazał na podstawie art. 113 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.)w zw. z art. 98 k.p.c. stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 3.153,72 zł. tytułem brakujących wydatków na opinię biegłych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.